

Sygnatura akt II AKa 288/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2023 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Bogusław Tocicki (spr.)

Sędziowie: SA Jarosław Mazurek

SO del. do SA Paweł Pomianowski

Protokolant: Anna Konieczna

przy udziale P. M. prokuratora Prokuratury (...)we W.

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2023 r.

sprawy **M. P. (1)**

oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z 28 kwietnia 2022 r. sygn. akt III K 72/21

zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. P. (1) w ten sposób, że przypisane oskarżonemu przestępstwa kwalifikuje jako występki z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

zasądza od oskarżonego M. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa 1.390,- złotych koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, na co składa się 10,- złotych tytułem 1/2 zryczałtowanych wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu odwoławczym oraz 1.380,- złotych opłaty za drugą instancję;

zasądza od oskarżonego M. P. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...)S.A. kwotę 1.200,- (jednego tysiąca dwustu) złotych tytułem poniesionych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

stwierdza, że dalsze koszty postępowania odwoławczego, związane z apelacją prokuratora ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Mimo wymogów określonych w przepisie art. 99a § 1 k.p.k., a także w przepisach Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019r. w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobu ich wypełniania (Dz.U z 2019r. poz. 2349), w niniejszej sprawie odstąpiono od opracowania uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego na formularzu UK, sporządzając uzasadnienie wyroku w sposób tradycyjny. Odstępstwo od tej zasady podyktowane zostało koniecznością zagwarantowania stronom postępowania prawa do rzetelnego procesu, który

obejmuje także postępowanie odwoławcze, a to w kontekście art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw i Podstawowych Wolności.

Było to podyktowane tym, że forma oraz treść formularza w realiach niniejszej sprawy skutkowałaby niemożnością pełnego respektowania konwencyjnego standardu rzetelnego procesu. Należy podzielić stanowisko Sądu Najwyższego przedstawione w wyroku z dnia 11 sierpnia 2020r. (sygn. akt I KA 1/20), w który to, w ślad za prof. P. H. (por. „Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, Komentarz, tom I red. L. Garlicki, Warszawa 2010, str. 305-306) uznał, że „wprawdzie prawo do dwuinstancyjnego rozpoznania sprawy karnej nie wynika wprost z art. 6 Konwencji, jest jednak oczywiste, że skoro w systemie prawa polskiego umieszczono prawo do zaskarżenia wyroku wydanego w pierwszej instancji, to takie państwo – strona Konwencji przewidując możliwość wniesienia apelacji od wyroku, musi zapewnić do niej skuteczny dostęp, a co za tym idzie musi gwarantować odpowiednimi instrumentami procesowymi rzetelność samego postępowania odwoławczego”, a w konsekwencji, iż „aby nie doszło do naruszenia prawa strony do rzetelnego procesu sądowego (na etapie odwoławczym) opisanego w art. 6 ust. 1 EKPC, tak, jak jest on ujmowany i tłumaczony przez orzecznictwo ETPC, zwłaszcza że w systemie prawa polskiego istnieje nadzwyczajny środek zaskarżenia (kasacja), który może być oparty na naruszeniu prawa procesowego (w tym naruszeniu art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.), konieczne jest by kontrola ta w aspekcie standardu konwencyjnego realizowana była przez sąd odwoławczy, jak też i Sąd Najwyższy w ramach postępowania kasacyjnego”. Nie ulega przecież wątpliwości, iż kontrola ta może być dokonana jedynie poprzez zapoznanie się z argumentami sądu, przemawiającymi za przyjętym rozstrzygnięciem. Tym samym jakość uzasadnienia wyroku jest istotnym elementem prawa. Obligatoryjne nakazanie sporządzenia uzasadnień w formie formularzy (art. 99a § 1 k.p.k.), nie dawałoby w realiach niniejszej sprawy właściwego instrumentarium procesowego dla zrealizowania standardu prawa do rzetelnego procesu, gdyż niejednokrotnie, zwłaszcza w sprawach wieloosobowych i wielowątkowych, zarzuty ujęte w części wstępnej apelacji nie przystają do jej wniosków lub wykluczają się od strony formalnoprawnej, czy pozostają oderwane od wskazanej podstawy odwoławczej, bądź też formułowane są dopiero w uzasadnieniu.

W omawianej sprawie zakres podmiotowo-przedmiotowy sprawy, sposób sporządzenia apelacji (w tym charakter podniesionych zarzutów), w odniesieniu do przedmiotu samej sprawy oraz tych elementów, które musiały być brane pod uwagę z urzędu, jak również potrzeba przedstawienia dotychczasowego biegu postępowania w sposób obrazujący dotychczasowe prawomocne rozstrzygnięcia wobec oskarżonych: B. G. (1) i I. C., prowadzi do wniosku, że sporządzenie uzasadnienia na formularzu UK 2 skutkowałoby niemożnością rzetelnego i konkretnego ustosunkowania się w toku postępowania do każdego istotnego argumentu zawartego w apelacji stron, a przede wszystkim przedstawienia konkluzji, które dla stron byłyby czytelne i wskazywałyby w jaki sposób dany wniosek został wyprowadzony.

Uzasadnienie stanowiska tut. Sądu stanowią nadto orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego oraz ETPC. Zważyć bowiem należy, że w sytuacji, kiedy art. 91 ust. 2 Konstytucji RP stanowi, iż „umowa międzynarodowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie ma pierwszeństwo przed ustawą, jeżeli ustawy tej nie da się pogodzić z umową” oraz wobec jednoczesnego stwierdzenia, że formularz nie pozwala na realizowanie obowiązku wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. zaniechanie sporządzenia uzasadnienia formularzowego okazało się konieczne.

Sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób tradycyjny znajduje oparcie w stanowisku Trybunału Konstytucyjnego wyrażonym w wyroku z dnia 19.12.2006r. w sprawie P 37/05 (OTK-A 2006/11/177). Stosowany zatem wprost przepis art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw i Podstawowych Wolności (Dz.U z 1993r., poz. 61, poz. 284 ze zm.) obliguje sąd drugiej instancji do odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do każdego istotnego – na tle konkretnej sprawy – argumentu. Tym samym brak odniesienia do takiej argumentacji stanowi o naruszeniu standardu rzetelnego procesu (tak m.in. ETPC w wyroku z 9.12.199r. Riuz Torija przeciwko Hiszpanii, A. 303-A, w: M.A. Nowicki: „Europejski Trybunał Praw Człowieka, Orzecznictwo, tom 1, Zakamycze 2001, s. 515- 516 i SN w wyroku z 16.01.2007r., sygn. akt V KK 328/06, z 6.04.2011r., sygn. akt V KK 368/10 i inne). Podobne stanowisko przedstawił Trybunał Konstytucyjny na tle art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, wskazując że uzasadnienie orzeczeń jest decydującym komponentem prawa do rzetelnego procesu sądowego i podstawą kontroli zewnętrznej orzeczenia przez organ wyższej instancji, bowiem

dokumentuje argumenty przemawiające za przyjętym rozstrzygnięciem (wyrok TK z 16.01.2006r., sygn. SK 30/05, OTK-A 2006, nr 1 poz. 2, teza 4.3 uzasadnienia).

Mając powyższe na uwadze, uwzględniając także stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w sprawie P 37/05 oraz Sądu Najwyższego przedstawione w sprawie I KA 1/20, formułujące obowiązek sądu odwoławczego do każdorazowej oceny, w związku z kategoriycznym brzmieniem art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k., czy w danej sprawie może sporządzić uzasadnienie swojego wyroku na formularzu UK 2, nie naruszając podstawowych gwarancji strony do rzetelnego procesu odwoławczego, Sąd Apelacyjny w sprawie omawianej odstąpił od sporządzenia uzasadnienia w formie przewidzianej w art. 99a § 1 k.p.k.

Prokurator (...) we W. skierował akt oskarżenia przeciwko oskarżonym:

B. G. (2) o to, że: w okresie od 23 sierpnia 2013r. do 5 grudnia 2013r. w P. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu ze z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić (...) SA z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wielkiej wartości w kwocie nie mniejszej niż 2 625 434,97 zł w ten sposób, że działając w imieniu firmy Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) zbył w dniu 23 sierpnia 2013r. na swoją rzecz zasądzoną wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 15 lipca 2010r., sygn. akt X GC 313/08 wierzytelność w należności głównej w kwocie 1 713 712,40 złotych wraz z należnymi odsetkami oraz kosztami postępowania wobec (...) SA pomimo, iż należność główna, koszty postępowania oraz część odsetek zostały przez (...) uregulowane, po czym wprowadził w błąd Sąd Okręgowy we Wrocławiu, co do istnienia całości zadłużenia stwierdzonego tym wyrokiem, w wyniku, czego Sąd postanowieniem z dnia 18 września 2013r. nadał na wskazany wyrok klauzulę wykonalności na rzecz nowego wierzyciela, a następnie w imieniu własnym w dniu 27 września 2013r. zbył tą wierzytelność na rzecz spółki (...) z siedzibą w L., której jest rzeczywistym beneficjentem, nie wskazując, że należność główna oraz koszty postępowania i część odsetek zostały przez (...) SA uregulowane, po czym wprowadził w błąd Sąd Okręgowy we Wrocławiu, co do wysokości zadłużenia (...) SA, w wyniku, czego Sąd postanowieniem z dnia 12 listopada 2013r. nadał klauzulę wykonalności na rzecz nowego wierzyciela, a następnie złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Lesznie wnioski o wszczęcie egzekucji p-ko (...) SA, wprowadzając Komornika w błąd, co do wysokości zadłużenia pokrzywdzonego, w wyniku, czego Komornik w dniu 19 listopada 2013r. wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko pokrzywdzonemu i dokonał zajęcia jego rachunków bankowych oraz wierzytelności, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na złożenie przez pokrzywdzonego pozwu o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności i zawieszenie przez Sąd postępowania egzekucyjnego, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 18 lutego 2008r., sygn. akt III K 211/08 za przestępstwa umyślne z art. 286 § 1 kk, art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk i art. 284 § 2 kk, na karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 20 maja 2008r. do 22 kwietnia 2009r.,

- tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

I. C. o to, że: w okresie od 27 września 2013r. do 10 października 2013r. w P., działając ze z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez siebie i B. G. (1), pomogła B. G. (1) w usiłowaniu doprowadzenia (...) SA z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wielkiej wartości w kwocie nie mniejszej niż 2 625 434,97 zł w ten sposób, że działając, jako pełnomocnik spółki (...) z siedzibą w L., w celu ukrycia faktycznego beneficjenta umowy, którym był B. G. (1), nabyła w dniu 27 września 2013r. zasądzoną wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 15 lipca 2010r., sygn. akt X GC 313/08 wierzytelność w należności głównej w kwocie 1 713 712,40 złotych wraz z należnymi odsetkami oraz kosztami postępowania wobec (...) SA pomimo, iż należność główna, koszty postępowania oraz część odsetek zostały przez (...) uregulowane, a następnie w dniu 10 października 2013r. otwarła na rzecz (...) z siedzibą w L. 3 rachunki bankowe w (...) SA, na które miały zostać przelane środki uzyskane w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego p-ko (...) SA, w następstwie, czego B. G. (1) wprowadził w błąd Sąd Okręgowy we Wrocławiu w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz nowego wierzyciela oraz

Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Lesznie, co do wysokości zadłużenia (...) SA i Komornik dokonał zajęcia rachunków bankowych oraz wierzytelności (...) SA,

- tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

M. P. (2) o to, że: w okresie od 27 września 2013r. do 5 grudnia 2013r. w P. i innych miejscowościach, działając ze z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez siebie i B. G. (1), pomógł B. G. (1) w usiłowaniu doprowadzenia (...) SA z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wielkiej wartości w kwocie nie mniejszej niż 2 625 434,97 zł w ten sposób, że nabył spółkę (...) z siedzibą w L., w celu ukrycia faktycznego beneficjenta umowy, którym był B. G. (1), a następnie B. G. (1) wprowadził w błąd Sąd Okręgowy we Wrocławiu w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz nowego wierzyciela oraz Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Lesznie, co do wysokości zadłużenia (...) SA i rzeczywistego beneficjenta środków i Komornik dokonał zajęcia rachunków bankowych oraz wierzytelności (...) SA, a następnie w dniu 2 grudnia 2013 r. otworzył na rzecz (...) z siedzibą w L. rachunek bankowy w (...) SA, na który zostały przelane środki w kwocie 66 632,09 złotych uzyskane w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego p-ko (...) SA, po czym wypłacił te środki gotówkowo,

- tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2018r. sygn. akt III K – 208/17 Sąd Okręgowy we Wrocławiu orzekł następująco:

oskarżonego B. G. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od 23 sierpnia 2013r. do 5 grudnia 2013r. w P. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić (...) SA z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 1 908 798, 40 zł z odsetkami od tej kwoty, w ten sposób, że działając w imieniu firmy PPH (...) zbył w dniu 23 sierpnia 2013r. na swoją rzecz wierzytelność wobec (...) SA zasądzoną wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 15 lipca 2010r., sygn. akt X GC 313/08 w kwocie 1 713 712,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami postępowania w kwocie 100 086 zł., pomimo, iż należność główna i koszty postępowania zostały w całości zapłacone a część odsetek w kwocie 95 000 zł. została przez wierzyciela umorzona, po czym złożył wniosek o nadanie klauzuli wykonalności temu orzeczeniu w wyniku, czego Sąd Okręgowy we Wrocławiu postanowieniem z dnia 18 września 2013r. nadał wyrokowi klauzulę wykonalności na rzecz nowego wierzyciela, a następnie 27 września 2013r. zbył tę wierzytelność na rzecz spółki (...) z siedzibą w L., której był rzeczywistym beneficjentem, po czym na wniosek pełnomocnika spółki (...) Sąd Okręgowy we Wrocławiu postanowieniem z dnia 12 listopada 2013r. nadał klauzulę wykonalności na rzecz nowego wierzyciela, na którego wniosek w dniu 19 listopada 2013r. komornik wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko pokrzywdzonej spółce w zakresie należności głównej, która została uiszczona w kwocie 1 713 712,40 złotych wraz z odsetkami (do dnia 19.11.2013r.) w kwocie 1 652 153, 57 zł. (obejmującymi kwotę umorzoną - 95 000 zł.) oraz kosztami postępowania w kwocie 100 169, 00 zł. (obejmującymi kwotę uiszczoną - 100 086 zł.) i dokonał zajęcia rachunków bankowych spółki oraz wierzytelności, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak wystarczających środków na rachunkach spółki i złożenie przez pokrzywdzonego pozwu o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności i zawieszenie przez Sąd postępowania egzekucyjnego, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokami Sądu Rejonowego w Rawiczu o sygn. II K 217/11, za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz o sygn. II K 348/03 za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., na karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., na karę roku pozbawienia wolności, z art. 286 § 1 k.k., na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i z art. 284 § 2 k.k., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 18 lutego 2008r., sygn. akt III K 211/08 którym wymierzono karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 20 maja 2008 roku do 22 kwietnia 2009r., tj. przestępstwa z art. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny ustalając stawkę dzienną na kwotę 100 (stu złotych);

na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył B. G. (1) okres zatrzymania w dniu 13 stycznia 2017r. od godz. 08:03 do godz. 17:05;

uniewinnił oskarżonych: I. C. i M. P. (1) od popełnienia zarzucanych im czynów, kosztami procesu obciążając Skarb Państwa;

na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zarządził zwrot dowodów rzeczowych szczegółowo opisanych w wykazie nr (...) (k. 3716) pod poz. 1 i 2 M. P. (1) natomiast pod poz. 3 i 4 spółce (...);

na podstawie art. 627 § 1 k.p.k. zasądził od B. G. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 6000,00 (sześciu tysięcy) zł.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych na niekorzyść wszystkich oskarżonych przez prokuratora, a także przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) S.A., adw. M. S. (1) co do oskarżonych: I. C. i M. P. (1), jak również przez oskarżonego B. G. (1), wyrokiem z dnia 21 stycznia 2021r. sygn. akt II AKa – 174/19, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu orzekł następująco:

zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego B. G. (1) w ten sposób, że uznał go za winnego tego, że w okresie od 23 sierpnia 2013r. do 5 grudnia 2013r. w P. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 1.908.798,40 złotych z odsetkami od tej kwoty należącym do (...) SA z siedzibą we W., w ten sposób, że działając w imieniu firmy PPH (...) zbył 23 sierpnia 2013r. na swoją rzecz wierzytelność wobec (...) SA, zasądzoną wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 15 lipca 2010r., sygn. akt X GC 313/08, w wysokości 1.713.712,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami postępowania w wysokości 100.086 złotych, po czym złożył wniosek o nadanie klauzuli wykonalności temu orzeczeniu, w wyniku czego Sąd Okręgowy we Wrocławiu postanowieniem z 18 września 2013r. nadał wyrokowi klauzulę wykonalności na rzecz nowego wierzyciela, a następnie 27 września 2013r. zbył tę wierzytelność na rzecz spółki (...) z siedzibą w L., której był rzeczywistym beneficjentem, po czym na wniosek pełnomocnika spółki (...) Sąd Okręgowy we Wrocławiu postanowieniem z 12 listopada 2013r. nadał klauzulę wykonalności na rzecz nowego wierzyciela, na którego wniosek 19 listopada 2013r. komornik sądowy wprowadzony w błąd, co do istnienia całości zadłużenia, stwierdzonego wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 15 lipca 2010r., sygn. akt X GC 313/08, wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko pokrzywdzonej spółce w zakresie należności głównej, która została uiszczona w wysokości 1.713.712,40 złotych wraz z odsetkami (do dnia 19.11.2013r.) w kwocie 1.652.153,57 złotych (obejmującymi kwotę umorzoną – 95.000 złotych) oraz kosztami postępowania w kwocie 100.169,00 złotych (obejmującymi kwotę uiszczoną – 100.086 złotych) i dokonał zajęcia rachunków bankowych spółki oraz wierzytelności, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak wystarczających środków na rachunkach spółki i złożenie przez pokrzywdzonego pozwu o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności i zawieszenie przez Sąd postępowania egzekucyjnego, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 20 maja 2008r. do 22 kwietnia 2009r. kary łącznej 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności będąc skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z 18 lutego 2008r., sygn. akt III K 211/08 obejmującym uprzednio wydane wyroki m.in.:

1. Sądu Rejonowego w Rawiczu o sygn. IIK 217/11, skazujący za przestępstwo podobne z art. 286 § 1 k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. Sądu Rejonowego w Rawiczu o sygn. II K 348/03 skazujący za przestępstwa podobne:

– z art. 286 § 1 k.k. na karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, – z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk. na karę roku pozbawienia wolności,

– z art. 286 § 1 k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

– z art. 284 § 2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego M. P. (1) i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania;

w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec oskarżonych: B. G. (1) oraz I. C. utrzymał w mocy;

zasądził od B. G. (1) na rzecz Skarbu Państwa 1/3 wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym i wymierza mu 6.300 (sześć tysięcy trzysta) złotych opłaty za to postępowanie;

zwolnił oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. od ponoszenia wydatków związanych z jego apelacją wobec oskarżonej I. C. i wymierzył za postępowanie odwoławcze opłatę w wysokości 100 złotych;

wydatkami związanymi z apelacją oskarżyciela publicznego wobec oskarżonej I. C. obciążył Skarb Państwa.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2022r. sygn. akt III K – 72/21 Sąd Okręgowy we Wrocławiu orzekł następująco:

uznał oskarżonego **M. P. (1)** za winnego tego, że w okresie od 27 września 2013r. do 5 grudnia 2013r. w P. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez siebie i B. G. (1), pomógł B. G. (1) w usiłowaniu doprowadzenia (...) SA z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 1.908.798, 40 złotych z odsetkami od tej kwoty należącym do (...) SA z siedzibą we W., w ten sposób, że nabył spółkę (...) z siedzibą w L., w celu ukrycia faktycznego beneficjenta umowy, którym był B. G. (1), który działając uprzednio w imieniu firmy PPH (...) zbył 23 sierpnia 2013r. na swoją rzecz wierzytelność wobec (...) SA, zasądzoną wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 15 lipca 2010r., sygn. akt X GC 313/08, w wysokości 1.713.712,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami postępowania w wysokości 100.086 złotych, po czym złożył wniosek o nadanie klauzuli wykonalności temu orzeczeniu, w wyniku czego Sąd Okręgowy we Wrocławiu postanowieniem z 18 września 2013r. nadał wyrokowi klauzulę wykonalności na rzecz nowego wierzyciela, a następnie umową z 27 września 2013r. B. G. (1) zbył tę wierzytelność na rzecz spółki (...) z siedzibą w L., założonej przez M. P. (1), po czym na wniosek pełnomocnika spółki (...) Sąd Okręgowy we Wrocławiu postanowieniem z 12 listopada 2013r. nadał klauzulę wykonalności na rzecz nowego wierzyciela, na którego wniosek 19 listopada 2013r. komornik sądowy wprowadzony w błąd, co do istnienia całości zadłużenia, stwierdzonego wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 15 lipca 2010r., sygn. akt X GC 313/08, wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko pokrzywdzonej spółce w zakresie należności głównej, która już została uiszczona w wysokości 1.713.712,40 złotych wraz z odsetkami (do dnia 19.11.2013r.) w kwocie 1.652.153,57 złotych (obejmującymi kwotę umorzoną – 95.000 złotych) oraz kosztami postępowania w kwocie 100.169,00 złotych (obejmującymi kwotę uiszczoną – 100.086 złotych) i dokonał zajęcia rachunków bankowych spółki oraz wierzytelności, a następnie oskarżony M. P. (1) w dniu 2 grudnia 2013 r. otworzył na rzecz (...) z siedzibą w L. rachunek bankowy w (...) SA, na który zostały przelane środki w kwocie 66.632,09 złotych uzyskane w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego p-ko (...) SA, po czym wypłacono kwotę 66.000 złotych, przy czym B. G. (1) zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak wystarczających środków na rachunkach spółki i złożenie przez pokrzywdzonego pozwu o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności i zawieszenie przez sąd postępowania egzekucyjnego to jest przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. i art. 19 § 1 k.k., wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. P. (1) kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust 1 pkt 3 i art. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego M. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 1.380 (jednego tysiąca trzystu osiemdziesięciu) złotych.

Powyższy wyrok zaskarżył prokurator Prokuratury (...) we W.w całości na niekorzyść oskarżonego M. P. (1). Powołując się na przepis art. 438 pkt 1 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 13 § 1 k.k. oraz art. 286 § 1 k.k. poprzez nieprawidłowe ich zastosowanie wynikające z uznania, że przestępstwo przypisane oskarżonemu M. P. (1) jest wyłącznie czynem ciągłym składającym się z zachowań stanowiących pomocnictwo do usiłowania oszustwa i w konsekwencji przyjęcie nieprawidłowej kwalifikacji prawnej z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., podczas gdy w rzeczywistości przestępstwo popełnione przez oskarżonego stanowi czyn ciągły składający się z zachowań polegających na pomocnictwie do usiłowania oszustwa oraz na pomocnictwie do oszustwa.

Podnosząc powyższe zarzuty, prokurator wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu M. P. (1) poprzez przyjęcie prawidłowej kwalifikacji prawnej z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Powyższy wyrok zaskarżył także obrońca z wyboru oskarżonego M. P. (1), r.pr. M. D.. Powołując się na przepisy art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i ocenienie wyjaśnień oskarżonego oraz świadka P. P. (1) bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań doświadczenia życiowego, co skutkowało dopuszczeniem się przez Sąd I instancji błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia poprzez przyjęcie, że oskarżony popełnił przestępstwo szczegółowo opisane w części wstępnej zaskarżonego wyroku;

błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegający na tym, że Sąd uznał, że oskarżony wiedział o tym, że pomaga B. G. (1) w usiłowaniu popełnienia przestępstwa.

W oparciu o wyżej sformułowane zarzuty, obrońca z wyboru oskarżonego M. P. (1), r.pr. M. D. wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;

obciążenie kosztami postępowania Skarbu Państwa;

zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów ustanowienia w sprawie obrońcy z wyboru w osobie radcy prawnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez prokuratora Prokuratury (...) we W. na niekorzyść oskarżonego M. P. (1) zasługiwała na uwzględnienie, gdyż oskarżyciel publiczny słusznie dostrzegł potrzebę prawidłowego zakwalifikowania przestępstwa przypisanego oskarżonemu M. P. (1) przez Sąd I instancji, aby oddawało to pełną kryminalną zawartość jego czynu. Nie zasługiwała natomiast na uwzględnienie apelacja obrońcy z wyboru oskarżonego M. P. (1), r.pr. M. D., gdyż Sąd Okręgowy we Wrocławiu nie dopuścił się żadnego z uchybień wskazanych w tym środku odwoławczym.

I. Należy zdecydowanie odrzucić zarzuty obrazy prawa procesowego oraz błędów w ustaleniach faktycznych zawarte w apelacji obrońcy z wyboru oskarżonego M. P. (1), r.pr. M. D., gdyż przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy Sąd Okręgowy we Wrocławiu respektował wszelkie zasady procesowe, w tym zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.),

zasadę bezstronności (art. 4 k.p.k.), zasadę *in dubio pro reo* (art. 5 k.p.k.), a także zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 k.p.k.). Swoje stanowisko, Sąd Okręgowy we Wrocławiu uzasadnił w sposób na tyle prawidłowy, nie pomijając żadnej z istotnych okoliczności, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku w sposób rzeczowy odnosi się do najistotniejszych okoliczności sprawy, wypełnia wymogi określone w przepisie art. 424 k.p.k. i pozwala na kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy we Wrocławiu, w sposób rzeczowy i wyczerpujący przedstawił zrekonstruowany stan faktyczny, w którym w sposób precyzyjny, wręcz analityczny, opisał rolę poszczególnych sprawców w delikcie oszustwa związanego z wprowadzeniem w błąd komornika sądowego w celu wyegzekwowania przez niego (a zatem wyłudzenia) nienależnego świadczenia. Przedstawił w tym rolę i zaangażowanie przestępcze głównego sprawcy, B. G. (1), skazanego już prawomocnie, w stosunku do którego postanowieniem z dnia 7 grudnia 2022r. sygn. akt V KK – 507/21 (k. 210) Sąd Najwyższy oddalił – jako oczywiście bezzasadną – kasację wniesioną przez obrońcę tego skazanego od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 21 stycznia 2021r., sygn. akt II AKa – 174/19, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 3 grudnia 2018r. sygn. akt III K – 208/17, w sposób wskazany we wcześniejszym fragmencie niniejszego uzasadnienia.

Właśnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 21 stycznia 2021r., sygn. akt II AKa – 174/19, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 3 grudnia 2018r. sygn. akt III K – 208/17, B. G. (1) został uznany za winnego przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k., polegającego na tym, że w okresie od 23 sierpnia 2013r. do 5 grudnia 2013r. w P. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 1.908.798,40 złotych z odsetkami od tej kwoty należącym do (...) SA z siedzibą we W., w ten sposób, że działając w imieniu firmy (...) „(...)” zbył 23 sierpnia 2013r. na swoją rzecz wierzytelność wobec (...) SA, zasądzoną wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 15 lipca 2010r., sygn. akt X GC – 313/08, w wysokości 1.713.712,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami postępowania w wysokości 100.086 złotych, po czym złożył wniosek o nadanie klauzuli wykonalności temu orzeczeniu, w wyniku czego Sąd Okręgowy we Wrocławiu postanowieniem z 18 września 2013r. nadał wyrokowi klauzulę wykonalności na rzecz nowego wierzyciela, a następnie 27 września 2013r. zbył tę wierzytelność na rzecz spółki (...) z siedzibą w L., której był rzeczywistym beneficjentem, po czym na wniosek pełnomocnika spółki (...) Sąd Okręgowy we Wrocławiu postanowieniem z 12 listopada 2013r. nadał klauzulę wykonalności na rzecz nowego wierzyciela, na którego wniosek 19 listopada 2013r. komornik sądowy wprowadzony w błąd, co do istnienia całości zadłużenia, stwierdzonego wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 15 lipca 2010r., sygn. akt X GC – 313/08, wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko pokrzywdzonej spółce w zakresie należności głównej, która została uiszczona w wysokości 1.713.712,40 złotych wraz z odsetkami (do dnia 19.11.2013r.) w kwocie 1.652.153, 57 złotych (obejmującymi kwotę umorzoną – 95.000 złotych) oraz kosztami postępowania w kwocie 100.169,00 złotych (obejmującymi kwotę uiszczoną – 100.086 złotych) i dokonał zajęcia rachunków bankowych spółki oraz wierzytelności, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak wystarczających środków na rachunkach spółki i złożenie przez pokrzywdzonego pozwu o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności i zawieszenie przez Sąd postępowania egzekucyjnego, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstw.

Zatem okoliczność, że doszło do przestępstwa oszustwa w sposób opisany wyżej i że przestępstwa tego dopuścił się B. G. (1) była bezdyskusyjna, bo prawomocnie rozstrzygnięta.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w sposób jasny i przejrzysty, z powołaniem się na szereg dowodów, a przez to w sposób przekonujący, przedstawił także przestępczą rolę oskarżonego M. P. (1) i czynności podejmowane przez niego na rzecz oskarżonego B. G. (1), które należało udzielić jako udzielenie pomocy do przestępstwa oszustwa w sposób opisany w zaskarżonym wyroku. Wspomniana ocena Sądu I instancji, jako pełna i komplementarna, zasługuje w pełni na akceptację Sądu odwoławczego, który przyjął za własne argumenty wyeksponowane przez Sąd Okręgowy. Nie ma potrzeby szczegółowego jej przytaczania, choć wypada zwrócić uwagę na pewne okoliczności.

II. Bezsportny i niekwestionowany był szereg ustaleń faktycznych związanych z zarządzaniem przez oskarżonego B. G. (1) spółką (...) z siedzibą w P., należącej formalnie do jego córki J. C., a także sporem cywilnoprawnym między spółką (...) „ (...)” ze spółką (...) SA w związku ze współpracą handlową obu stron. Wspomniane, bezsporne ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego we Wrocławiu były następujące:

Chociaż w 2000r. B. G. (1) przekazał formalnie spółkę (...) z siedzibą w P. na rzecz swojej córki J. C., to jednak w dniu 22 lipca 2011r. J. C. udzieliła ojcu, B. G. (1), nieograniczonego pełnomocnictwa do prowadzenia wszelkich spraw firmy (...) „ (...)” z siedzibą w P.. Pełnomocnictwo to obejmowało prawo do zawierania w imieniu firmy wszelkich umów, prowadzenia rozliczeń z kontrahentami, zaciągania wszelkich zobowiązań, zawierania umów, nabywania i zbywania ruchomości i nieruchomości, ustalania przy umowie sprzedaży wszelkich postanowień umowy, dokonywania operacji bankowych, zawierania umów, w tym samemu z sobą, sprzedaży udziałów i akcji. To właśnie B. G. (1) podejmował w spółce najistotniejsze decyzje, ściśle współpracując z dyrektorami poszczególnych działów, z główną księgową J. N., z którą dzielił biuro, a, która w firmie pełniła stanowisko głównej księgowej oraz dyrektora ds. personalnych i brała udział w podejmowaniu decyzji w procesie zarządzania firmą, jak również zatrudniania osób do pracy. W tych ramach B. G. (1) prowadził m.in. negocjacje z dotyczące sposobu rozliczenia należności zasądzonych przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu z 15 lipca 2010r. od (...) SA.

Spółka (...) „ (...)” z siedzibą w P. prowadziła współpracę handlową z (...) SA, podczas której między stronami wynikł spór cywilny związany z tzw. „opłatami półkowymi”, w wyniku, czego wyrokiem z dnia 15 lipca 2010r., sygn. akt X GC – 313/08 Sąd Okręgowy we Wrocławiu, X Wydział Gospodarczy, zasądził od (...) SA na rzecz spółki (...) z siedzibą w P. kwotę 1.713.712,40 złotych wraz z ustawowymi odsetkami oraz koszty postępowania w kwocie 100.086,00 złotych.

W dniu 9 września 2010r. spółka (...) SA. zawarła ugodę z (...) – C.” z siedzibą w P., która została podpisana przez trzech członków zarządu i pełnomocnika (...). Uгода ta miała zagwarantować nie tylko zapłacenie przez spółkę (...) SA dotychczasowych należności wobec PPH „(...)” z siedzibą w P., dochodzonych przez nią na drodze sądowej, lecz także kontynuowanie dalszej współpracy gospodarczej obu stron. Spółka (...) SA częściowo wywiązała się z realizacji zobowiązań objętych ugodą i przelała kwotę 1.813.798 zł na rzecz PPH (...) z siedzibą w P.. Wobec czego J. G. pismem z dnia 22 czerwca 2010r. poinformowała, że umorzyła 10% odsetek ustawowych w wysokości 95.000 złotych. Mimo warunków ugody, w dniu 1 czerwca 2013r. (...) SA wstrzymała zamówienia z firmy (...) „ (...)” z siedzibą w P., zrywając tym samym warunki zawartego porozumienia handlowego w zakresie wolumenu zakupu towarów.

Wobec zerwania współpracy gospodarczej (...) SA z (...) – C.” z siedzibą w P., co było dotkliwe dla tej ostatniej spółki, w dniu 23 sierpnia 2013r. B. G. (1), działając w imieniu firmy (...) „ (...)” zbył na swoją rzecz wierzytelność wobec (...) SA, zasądzoną wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 15 lipca 2010r., sygn. akt X GC – 313/08, w wysokości 1.713.712,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami postępowania w wysokości 100.086,00 złotych. Umowę cesji między PPH (...) a B. G. (1) przygotował radca prawny A. M. (1).

Po zawarciu umowy cesji, B. G. (1) złożył wniosek o nadanie klauzuli wykonalności, po czym Sąd Okręgowy we Wrocławiu postanowieniem z dnia 18 września 2013r. nadał klauzulę wykonalności wyrokowi Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 15 lipca 2010r., sygn. akt X GC – 313/08, na rzecz nowego wierzyciela. Następnie B. G. (1) podjął szereg działań zmierzających do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) SA, poprzez wprowadzenie w błąd komornika prowadzącego egzekucję należności od tej spółki.

Pierwszym z tych działań było wykorzystanie zewnętrznej spółki (...) z siedzibą w L. (Cypr), będącą tzw. spółką szelfową, zarejestrowaną, lecz dotychczas nie prowadzącą żadnej działalności gospodarczej. Taką spółkę można sprzedać w każdej chwili pomiotowi, który chciałby wykorzystać istniejącą spółkę, bez potrzeby jej trwonienia czasu i zaangażowania dla jej założenia i rejestracji. Na rzecz tej spółki miała zostać zbyta wierzytelność od (...) SA zasądzona wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 15 lipca 2010r., sygn. akt X GC – 313/08 i który to zewnętrzny podmiot miał wystąpić o wyegzekwowanie wierzytelności pomimo tego, że została spełniona w znaczącej części.

Spółka (...) z siedzibą w L. (Cypr) została zarejestrowana jako własność firmy (...) należącej do A. R., zajmującej się tworzeniem spółek prawa cypryjskiego i jako grupa (...) prowadzącej szeroko rozumiane doradztwo podatkowe, prawne i księgowo, a także tzw. optymalizację podatkową. W tym celu grupa (...) tworzyła i rejestrowała tzw. spółki szelfowe, tj. spółki prawa cypryjskiego, których można było nabyć udziały, a w ramach umowy powierniczej, firma (...) realizowała instrukcje zleciodawców, przy czym pełnomocnicy (...) byli ustanawiani przez tę ostatnią firmę albo na podstawie instrukcji.

Z dniem 27 września 2013r. oskarżony M. P. (1) zlecił (...) założenie sp. z o.o. prawa cypryjskiego pod firmą (...), a także wykonywanie dalszych czynności takich jak m.in. zarządzanie spółką. (...) miało działać zgodnie z instrukcjami M. P. (1). Zgodnie z zaleceniami na piśmie, M. P. (1) miał objąć 100% udziałów w spółce. W tego samego dnia aktem powierzającym oskarżony M. P. (1) powierzył spółce (...) udziały spółki (...) Ltd, co skutkowało tym, że (...) działał, jako nominalny udziałowiec spółki. Następnie umową również z 27 września 2013r. (...) zbyła na rzecz oskarżonego M. P. (1) 1.000 udziałów odpowiadających 100% kapitału zakładowego w spółce (...) „w kwocie 2.500 złotych.

Faktycznym, choć nieujawnionym, zleciodawcą spółki (...) z siedzibą w L. (Cypr) został B. G. (1), a czynności w jego imieniu wykonywał radca prawny A. M. (1), zajmujący się obsługą spółki, który był znajomym właścicielki (...), A. R.. A. M. (1) przekazał instrukcje A. R., aby udzieliła pełnomocnictwa I. C.. Chociaż I. C. podpisała w dniu 27 września 2013r. umowę cesji z B. G. (1), jako pełnomocnik spółki (...) Ltd, to jednak nie wypełniła dokumentacji właścicielskiej spółki (...) Ltd, przygotowanej na jej nazwisko, wobec czego zaszła konieczność zmiany formalnego właściciela spółki (...) Ltd.

Do przyjęcia na siebie roli właściciela spółki prawa cypryjskiego (...) z siedzibą w L. (Cypr), B. G. (1) nakłonił oskarżonego M. P. (1), zatrudnionego w PPH (...) z siedzibą w P. nieprzerwanie od 2000r. w charakterze magazyniera zaopatrzeniowca.

Oskarżony M. P. (1) nie miał żadnego doświadczenia zawodowego w prowadzeniu działalności gospodarczej nie tylko opartej o prawo cypryjskie, lecz także w Polsce. Nie miał środków finansowych na zapłacenie za nabycie spółki, nie miał wreszcie żadnych własnych potrzeb, zawodowych, ekonomicznych lub osobistych, aby wejść w prawa właścicielskie spółki (...) z siedzibą w L. (Cypr). Od samego początku oskarżony M. P. (1), za namową oskarżonego B. G. (1), przyjął na siebie rolę figuranta, wiedząc, że nie będzie podejmował żadnych samodzielnych działań w nabywanej spółce i z góry godząc się na wszelkie działania podejmowane w imieniu spółki (...) przez B. G. (1). Już taka rola i pozycja oskarżonego M. P. (1) świadczyła o tym, że miał świadomość braku przejrzystości w działaniach spółki (...) z siedzibą w L. (Cypr), której miał być właścicielem i świadomość tego, że spółka ta zostanie wykorzystana przez B. G. (1) do jakichś działań, także nielegalnych, na które nie miał żadnego wpływu. Gdyby była to działalność legalna i przejrzysta, to nie było żadnych podstaw, aby właścicielami spółki (...) z siedzibą w L. (Cypr), nie zostali sam B. G. (1) albo jego córka, J. C., właścicielka PPH (...) z siedzibą w P.. Świadomość taka musiała być tym większa, że umowa nabycia spółki przez oskarżonego M. P. (1) z (...) została antydatowana na dzień 27 września 2013r.

Mimo takich okoliczności, oskarżony M. P. (1), na podstawie umowy z (...), antydatowanej na 27 września 2013r., nabył spółkę (...) z siedzibą w L., w celu ukrycia faktycznego beneficjenta umowy, którym był B. G. (1). Zgodził się na ustanowienie go właścicielem spółki w zamian za korzyści majątkowe w postaci premii. Stąd uprawniony był wniosek, że oskarżony M. P. (1) wiedział, że jego udział w tej spółce jest sposobem na uzyskanie nienależnych środków pieniężnych dla B. G. (1).

Po nabyciu przez oskarżonego M. P. (1) spółki (...) z siedzibą w L., miały miejsce kolejne posunięcia faktyczne i prawne inspirowane przez B. G. (1), które nie pozostawiały wątpliwości co do wykorzystania spółki do działań nielegalnych, akceptowanych przez oskarżonego M. P. (1).

A. R., jako członek zarządu (...) Ltd oraz członek zarządu (...) Ltd i jednocześnie reprezentantka obu wymienionych spółek, które były uprawnione do reprezentacji (...), udzieliła pełnomocnictw do reprezentacji tej spółki w czynnościach prawnych przeciwko spółce (...) SA. kolejnym prawnikom (J. P., A. M. (2), w dniu 13 grudnia 2013r. A. S. (1) i A. M. (1), a wreszcie w dniu 17 listopada 2015r. A. S. (2), A. M. (1) i M. B.), we wszystkich sprawach cywilnych w postępowaniach sądowych przed sądami powszechnymi oraz w postępowaniach egzekucyjnych, w których powodem, pozwanym, wnioskodawcą, uczestnikiem postępowania, wierzycielem jest (...) SA.

Jak słusznie ustalił Sąd I instancji, oskarżony M. P. (1) nie był osobą rzeczywiście zarządzającą (...) Ltd. Nie podejmował on żadnych istotnych decyzji w (...), a jedynie firmował i potwierdzał to, co A. M. (1) uzgodnił i przekazał mu do wykonania. W kontaktach z innymi pracownikami odsyłał ich do pełnomocnika A. M. (3) albo do właściciela firmy, za którego uważał B. G. (1).

Oskarżony M. P. (1) nie posiadał środków finansowych, które pozwalałyby na zapłatę B. G. (1) należności wynikających z umowy cesji wierzytelności. Oskarżony M. P. (1) nie interesował się czy (...) SA została poinformowana o dokonanej cesji i w ogóle nie kontaktował się z tą spółką. Nie ustalał okoliczności ewentualnej spłaty tej należności bez potrzeby wszczynania postępowania egzekucyjnego.

Mimo tego, oskarżony M. P. (1), jako jedyny i główny udziałowiec spółki umożliwił wystąpienie przez pełnomocnika tej spółki do Sądu o doręczenie wyroku wraz z klauzulą wykonalności na rzecz (...) Ltd, jako następcę B. G. (1).

Pełnomocnik spółki (...) Ltd w dniu 31 października 2013r. złożył wniosek o doręczenie wyroku w sprawie X GC – 313/08 wraz z klauzulą wykonalności. Postanowieniem z dnia 12 listopada 2013r. Sąd Rejonowy, X Wydział Gospodarczy, nadał klauzulę wykonalności na rzecz spółki (...) Ltd, jako następcy prawnemu dotychczasowego wierzyciela, B. G. (1). W dniu 19 listopada 2013r. komornik sądowy wprowadzony w błąd, co do istnienia całości zadłużenia, stwierdzonego wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 15 lipca 2010r., sygn. akt X GC – 313/08, wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko pokrzywdzonej spółce (...) SA w zakresie należności głównej, która już została uiszczona w wysokości 1.713.712,40 złotych wraz z odsetkami (do dnia 19.11.2013r.) w kwocie 1.652.153, 57 złotych (obejmującymi kwotę umorzoną – 95.000 złotych) oraz kosztami postępowania w kwocie 100.169,00 złotych (obejmującymi kwotę uiszczoną - 100 086 złotych) i dokonał zajęcia rachunków bankowych spółki oraz wierzytelności.

Realizując dalsze czynności na rzecz B. G. (1), będące kontynuacją oszustwa tego ostatniego wobec pokrzywdzonej spółki, w dniu 2 grudnia 2013r. oskarżony M. P. (1) otworzył na rzecz spółki (...) z siedzibą w L. rachunek bankowy w (...) SA. W toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przeciwko (...) zablokowano konto (...), z którego przelano na konto (...) kwotę środki w kwocie 66.632,09 złotych i kwota ta została następnie wypłacona.

Na tle poczynionych prawidłowych ustaleń faktycznych, opartych na materiale dowodowym przedstawionym i omówionym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy we Wrocławiu doszedł do słusznych wniosków, że oskarżony M. P. (1), jako rzekomy właściciel spółki (...) Ltd, pomógł B. G. (1) we wszczęciu procedury egzekucyjnej przeciwko spółce (...) SA, której celem było uzyskanie w postępowaniu egzekucyjnym nienależnej wierzytelności, która została już uprzednio uiszczona przez (...) SA na rzecz PPH (...) z siedzibą w P. w wyniku zawartej ugody.

Oskarżony M. P. (1) pomógł tym samym B. G. (1) w usiłowaniu doprowadzenia (...) SA z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 1.908.798,40 złotych z odsetkami od tej kwoty, przy czym w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego zablokowano konto (...) SA, z którego przelano na konto (...) Ltd 66.632,09 złotych i taka kwota wyłudzenia została zrealizowana. B. G. (1) w pełni zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak wystarczających środków na rachunkach spółki i złożenie przez

pokrzywdzonego pozwu o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności i zawieszenie przez sąd postępowania egzekucyjnego.

Jak słusznie ustalił Sąd Okręgowy, pismem z dnia 27 listopada 2013r., doręczonym w dniu 28 listopada 2013r., pełnomocnik spółki (...) SA zwrócił się o cofnięcie wniosku egzekucyjnego w szczególności ponad kwotę 865.000 złotych powołując się na zawartą ugodę i dokonanie przelewu środków poprzez przelew bankowy. Równocześnie pełnomocnik (...) SA wniósł skargę na czynności komornika. Ponadto z uwagi na uiszczenie kwoty należności głównej w umówionym terminie, (...) SA zwróciła się do (...) Ltd (...) o cofnięcie wniosku egzekucyjnego, a następnie spółka wniosła pozew przeciw (...) Ltd o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego.

Postanowieniem z dnia 14 maja 2015r. komornik umorzył postępowanie, co do należności głównej w kwocie 1.713 712 złotych, co do odsetek w kwocie 95.000 złotych oraz co do kosztów postępowania w kwocie 100.086 złotych.

Następnie wyrokiem końcowym z dnia 21 marca 2017r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu, X Wydział Gospodarczy, umorzył postępowanie w zakresie kwoty 66.632,09 złotych i pozbawił wykonalności wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 15 lipca 2010r. w sprawie o sygn. akt X GC – 313/08, z klauzulą wykonalności na rzecz (...) w zakresie dalszych stwierdzonych tym tytułem odsetek ustawowych ponad łączną kwotę 1.016.632, 09 złotych, po czym w dniu 21 listopada 2017r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zmienił ten wyrok w ten sposób, że egzekwowanie kolejnych odsetek ustawowych ograniczył do kwoty 855.000 złotych.

III. Rekonstruując stan faktyczny, Sąd Okręgowy we Wrocławiu, oparł się o szeregu rzeczono i krytycznie ocenionych dowodach z akt Sądu Okręgowego we Wrocławiu o sygn. akt III K – 208/17 w postaci zeznań świadków: R. O. (k. 38-41), M. C. (k. 193-198), A. R. (k. 628-633, 765-766, 4165-4168), J. C. (k. 689-693), J. N. (k. 851-853, 890-899, 3411-3414), S. P. (k. 854-856, 882-887), J. S. (k. 904-906 k. 4144 v – 4145), J. O. (k. 2058-2061, 4207-4208), P. P. (1) (k. 797 – 799, 4934-4935), M. K. (k. 2062-2063), J. K. (1) (k. 2193-2198), J. K. (2) (k. 2253-2254), R. F. (k. 2259-2260, 3958 – 3959), S. A. (k. 2263-2264), V. S. (k. 2270-2271, 3960-3961), A. S. (3) (k. 2274-2275), A. C. (k. 3205-3206) i częściowo B. G. (1) (k. 4562-4564), jak w postaci również szeregu dokumentów, wśród których znajdowały się:

pismem zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z dnia 7 maja 2015r. – k. 1-5 (tom I);

ugoda z dnia 9 września 2010r. zawarta pomiędzy (...) a (...) SA – k. 7-9 (tom I);

porozumienie handlowe z dnia 9 września 2010r. zawarte pomiędzy (...) a (...) SA – k. 10-12 (tom I);

wyciąg z rachunku bankowego (...) SA – k. 13 (tom I);

zawiadomienie z dnia 22 czerwca 2011r. o umorzeniu 10 % odsetek – k. 14 (tom I);

zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z dnia 19 listopada 2013r. – k. 22-23 (tom I);

wyrok częściowy Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 11 września 2014r., sygn. akt X GC – 801/13 – k. 30 (tom I);

notatka z przeglądu akt spraw Sądu Okręgowego we Wrocławiu, X Wydział Gospodarczy o sygnaturach: X GCo – 161/13, X GCo – 183/13, X GCo – 131/13 oraz X GCo – 801/13 wraz z kserokopiami wybranych dokumentów – k. 44-183 (tom I);

pismo wraz z kopiami akt postępowania egzekucyjnego sygn. akt KM 2545/13 – k. 266-615 (tomy II-IV);

zapis elektroniczny protokołu rozprawy przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu sygn. akt X GC – 801/13 z dnia 3 września 2015r. wraz z wydrukiem protokołu skróconego oraz transkrypcją – k. 639 – 649 (tom IV);

pismo (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. – k. 825 – 830 (tom V);

akt notarialny z dnia 22 lipca 2011r. sporządzony w Kancelarii Notarialnej W. C., J. K. (1), Kancelaria Notarialna spółka cywilna, rep. A nr (...) – pełnomocnictwo udzielone przez J. C. dla B. G. (1) – k. 833- 837 (tom V);

protokoły przeszukań z dnia 23 maja 2016r. domu jednorodzinnego w którym przebywał M. P. (1) – k. 861 (tom V) oraz mieszkania zajmowanego przez M. P. (1) – k. 863 – 865, 867 (tom V);

protokół przeszukania z dnia 17 czerwca 2016r. – k. 911-915 (tom V);

pismo (...) sp. z o.o. sp. k. z dnia 20 czerwca 2016r. – k. 858, 937 (tom V);

protokół przeszukania z dnia 17 czerwca 2016r. w siedzibie (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. – k. 946-951 (tom V);

protokół oględzin z dnia 8 lipca 2016r. – k. 960-962 (tom V);

pismo (...) S.A. z siedzibą w K. z dnia 5 sierpnia 2016r. wraz z załącznikami - k. 974-975s (tom V);

opinia biegłego z zakresu informatyki z dnia 5 lipca 2016r. z oględzin telefonów komórkowych zabezpieczonych u M. P. (1) w dniu 23 maja 2016r. – k. 1019-1769 (tom VI-IX);

opinia biegłego z zakresu informatyki z dnia 18 lipca 2016r. z oględzin płyt CD uzyskanych od (...) sp. z o.o. sp. k. – k. 1783-1896 (tom IX-X);

protokół oględzin rzeczy – karty pamięci marki T. z zawartością konta mailowego (...) – k. 1899-2057 (tom X-XI);

opinia biegłego sądowego z zakresu informatyki i bezpieczeństwa komputerowego M. S. (2) z dnia 10 października 2016r. – k. 2280-2298 (tom XII);

protokoły oględzin płyt DVD – k. 815- 823 (tom V), k. 2302-2320, 2321-2323, 2324-2327, 2328-2347, 2348-2349, 2350, 2351, 2352, 2353-2354 (tom XII), k. 2401-2433 (tom XIII) oraz k. 3538-3544, 3545-3562 (tom XVIII);

wydruki z dokumentacji zabezpieczonej przez biegłego z zakresu informatyki – k. 2355- 2400 (tom XII);

notatka z przeglądu korespondencji mailowej zawartej na koncie (...) wraz z załącznikami – k. 2435-2616 (tom XIII-XIV);

opinia biegłego z zakresu informatyki R. N. z dnia 16 listopada 2016r. – k. 2637-2639 (tom XIV);

pismo (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. z dnia 18 listopada 2016r. wraz z załącznikami – k. 2655-2676 (tom XIV);

pismo (...) S.A. z siedzibą we W. z dnia 29 listopada 2016r. wraz z załącznikami – k. 2677-2727 (tom XIV);

pismo (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. z dnia 8 grudnia 2016r. wraz z załącznikami – k. 2745-2748 (tom XIV);

pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego W. z dnia 7 grudnia 2016r. – k. 2750 (tom XIV);

dane telekomunikacyjne przekazane przez (...) S.A. – k. 2754-3072 (tom XIV-XVI);

pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 1 grudnia 2016r. – k. 3099 (tom XVI);

dane o karalności oskarżonego M. P. (1) – k. 3117 (tom XVI) oraz k. 230 niniejszych akt, a także dane o karalności B. G. (1) – k. 3118-3120 (tom XVI);

protokół przeszukania samochodu osobowego użytkowanego przez B. G. (1) – k. 3137-3139 (tom XVI);

protokół przeszukania domu zajmowanego przez B. G. (1) – k. 3140- 3142 (tom XVI);

protokół tymczasowego zajęcia mienia – k. 3157 (tom XVI);

oświadczenie pełnomocnika pokrzywdzonego o wysokości szkody – k. 3151-3155 (tom XVI);

opinia biegłego z zakresu jubilerstwa i wyceny kamieni szlachetnych – k. 3221-3223 (tom XVII);

opinia sądowo- psychiatryczna dotycząca oskarżonego M. P. (1) – k. 3232-3234 (tom XVII);

pismo (...) we W. z dnia 11 stycznia 2017r. – k. 3374- 3376 (tom XVII);

odpowiedź (...) Sp. Z o.o. dot. wysokości zadłużenia B. G. (1) – k. 3424 (tom XVIII).

Na tle wskazanych dowodów, omówionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy słusznie uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego M. P. (1), który nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu, a swoje przestępcze działania tłumaczył wyrażeniem zgody wobec B. G. (1) w odzyskaniu pieniędzy przez spółkę (...) „ (...)” z siedzibą w P. (k. 4923- 4924). Całkowicie naiwne były tłumaczenia oskarżonego M. P. (1) jakoby nie miał świadomości, że jest właścicielem cypryjskiej spółki (...) z siedzibą w L. w obliczu tego, iż potwierdził podpisanie dokumentów przekazanych mu przez r.pr. A. M. (1). Nie można było akceptować wyjaśnień oskarżonego, że nie był świadomy swoich niezgodnych z prawem działań, zasłaniając się zapewnieniami prawnika, r.pr. A. M. (1) o legalności działań, w tym umocowania do wypłaty pieniędzy. Oskarżony M. P. (1) przyznał bowiem, że był zaniepokojony, a zatem obawiał się, że jego działania są nielegalne. Jako dorosły człowiek, w pełni poczytalny i z dostatecznym doświadczeniem życiowym, miał świadomość, że wzięcie na siebie roli właściciela cypryjskiej spółki, czego nie chciał firmować sam B. G. (1) i to w celu „odzyskania pieniędzy” przez firmę zarządzaną faktycznie przez B. G. (1), musiało mieć postać nielegalnych działań. Co więcej, jak słusznie zwrócił uwagę Sąd I instancji, oskarżony M. P. (1) nie miał wiedzy ani doświadczenia zawodowego do prowadzenia spółki, nie wykonywał w niej żadnych działań, nie dopytywał i nie interesował się, jakie to należności miałby uzyskać dla B. G. (1) i w jaki sposób. Wszystkie wymienione wyżej okoliczności wskazują, że oskarżony miał świadomość, że ustanowienie go właścicielem wiąże się z przestępstwem oszustwa na tzw. „słupa” a działanie podejmowane przez oskarżonego mają pomóc B. G. (1) w celu uzyskania dla niego nienależnego mu świadczenia od spółki (...).

IV. Wbrew argumentacji zawartej w apelacji obrońcy z wyboru oskarżonego M. P. (1), r.pr. M. D., trzeba zdecydowanie odrzucić zarzuty o rzekomej obrazie przez Sąd Okręgowy przepisów procesowych i błędach w ustaleniach faktycznych.

Jak podkreślano w doktrynie, błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on więc być wynikiem nieznamości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. (T. Grzegorzcyk – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. III, Zakamycze 2003, – s. 1133-1134).

Wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może ograniczać się wyłącznie do polemiki z ocenami dokonanyymi przez Sąd I instancji, bez wskazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Wyraża to wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2005r. sygn. WA – 10/05: „Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu a quo wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, lecz musi zmierzać do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego nie na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd pierwszej instancji (...) nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy mówiąc na forsowaniu własnego poglądu strony na tę kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji” (OSNwSK 2005, z. 1, poz. 949 oraz poz. 947; podobnie T. Grzegorzczak – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, , wyd. III, Zakamycze 2003 s. 1134 oraz P. Hoffmański, E. Sadzik, K. Zgryzek – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. II, Warszawa 2007, s. 666-667).

W realiach niniejszej sprawy, poza polemiką z ustaleniami faktycznymi, w swojej apelacji obrońca oskarżonego M. P. (1) nie postawił zaskarżonemu wyrokowi rzeczowych zarzutów dotyczących niewłaściwego odczytania treści dowodów, błędów logicznego rozumowania i wnioskowania, a także sprzeczności ustaleń Sądu I instancji ze wskazaniem wiedzy i zasadami doświadczenia życiowego.

Nie można w żadnym wypadku doszukiwać się także naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów w tym, że Sąd I instancji uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego M. P. (1), odrzucając szereg podanych przez nich faktów jako niewiarygodne.

Jak wielokrotnie podkreślano w doktrynie i orzecznictwie, przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Akcentuje to szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych (por. wyrok SN z 3.09.1998r. sygn. V KKN 104/98 – Prokuratura i Prawo 1999, nr 2, poz. 6; a także wyrok S.A. w Łodzi z 20.03.2002r. sygn. II AKa 49/02 – Prokuratura i Prawo 2004, nr 6, poz. 29). Wszystkim tym wymogom Sąd Okręgowy w Świdnicy sprostał, nie naruszając także przepisu art. 5 § 2 k.p.k. nakładającego obowiązek rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego.

Słusznie zatem Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że oskarżony M. P. dopuścił się przestępstwa przypisanego mu w zaskarżonym wyroku, a swoje stanowisko uzasadnił wyczerpująco i przekonująco, wypełniając wymogi określone w przepisie art. 424 k.p.k., uwzględniając przy tym okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonych (art. 4 k.p.k.). Uzasadnienie to pozwalało także na kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku.

V. Natomiast w swojej apelacji prokurator Prokuratury (...) we W. słusznie podniósł, że ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego we Wrocławiu oraz opis przestępstwa przypisanego oskarżonemu M. P. (1) nakazywały zakwalifikowanie jego przestępczego działania jako występku z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Oskarżony M. P. (1) udzielił także pomocy w realizacji przestępstwa oszustwa, gdyż w efekcie jego działań doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonej spółki, poprzez zajęcie przez komornika sądowego kwoty 66.632,09 złotych, które po zajęciu komorniczym zostały przekazane na konto spółki (...) z siedzibą w L.. Z konta tej spółki oskarżony M. P. (1) osobiście wypłacił 66.000 złotych, przekazując na rzecz B. G. (1).

Prowadziło to do zmiany zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego M. P. (1) przez przyjęcie, że zakwalifikowanie jako występku z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy (art. 437 § 1 k.p.k.).

VI. Mając na uwadze zakres apelacji obrońcy oskarżonego M. P. (1), zwróconej co do całości wyroku, ze względu na domniemanie z art. 447 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy ocenił także prawidłowość wymierzonej kary.

Należało się zgodzić z Sądem Okręgowym, że wymierzona oskarżonemu M. P. (1) kara 1 (jednego) roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 (dwóch) lat próby, połączona z karą grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na 30 (trzydzieści) złotych, spełnia cele kary określone w art. 53 § 1 i 2 k.k. zarówno w zakresie prewencji szczególnej, jak i ogólnej, a dolegliwość obu kar nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu.

Chociaż wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności odpowiada dolnej granicy ustawowego zagrożenia karą, to jednak uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, w tym okoliczności przedmiotowe czynu (rodzaj naruszonego i zagrożonego dobra prawnego, sposób działania sprawcy, rozmiary wyrządzonej szkody, współdziałanie przestępcze, z uwzględnieniem jednak stopnia zależności zawodowej oskarżonego M. P. (1) od B. G. (1)), jak również okoliczności podmiotowe (umyślność, postać zamiaru, a także pobudki i motywacje, ściśle związane z zależnością zawodową oskarżonego M. P. (1) od B. G. (1)). Łagodząco na wymiar kary wpłynęła uprzednia i obecna niekaralność oskarżanego M. P. (1), (k. 3117, tom XVI akt Sądu Okręgowego we Wrocławiu o sygn. akt III K – 208/17 oraz k. 230 akt niniejszego postępowania), świadcząca o nienagannym życiu, poza przypisanym przestępstwem. Sąd Okręgowy słusznie rozważył także to, że przestępstwo miało miejsce przed około 10 laty.

Wymierzona oskarżonemu kara grzywny jest adekwatna do stopnia zawinienia, a także uwzględnia warunki osobiste, rodzinne, sytuację majątkową oraz możliwości zarobkowe oskarżonego M. P. (1).

Orzeczenia o kosztach postępowania

Zasądzono od oskarżonego M. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa 1.390,- złotych koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, na co składa się 10,- złotych tytułem 1/2 zryczałtowanych wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu odwoławczym oraz 1.380,- złotych opłaty za drugą instancję, stwierdzając na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., że oskarżony jest zwolniony z dalszych kosztów postępowania odwoławczego, związanych z apelacją prokuratora, które ponosi Skarb Państwa ze względu na zasadę słuszności.

Orzeczenia o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze oparto o przepisy art. 634 k.p.k. i art. 635 k.p.k., 636 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. biorąc przy tym pod uwagę stan majątkowy i osobisty oskarżonego oraz jego możliwości finansowe (zarobkowe).

Należności z tytułu wydatków Skarbu Państwa były związane z wysokością ryczałtu za doręczenie wezwań i pism w postępowaniu odwoławczym, opartym o przepis § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (tekst jednolity: Dz. U. z 2013r. poz. 663 z późniejszymi zmianami), zaś wysokość opłat wynikała z art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2023r. poz. 123 z późniejszymi zmianami).

Ponadto, na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zasądzono od oskarżonego M. P. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. kwotę 1.200,- (jednego tysiąca dwustu) złotych tytułem poniesionych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.